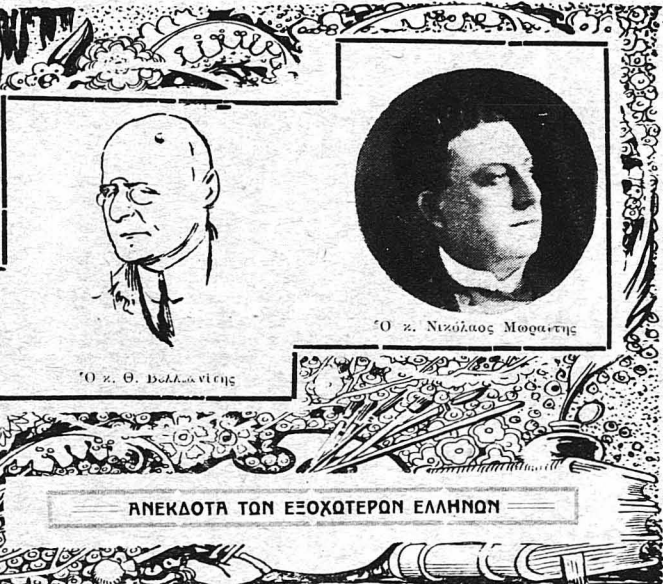

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΟΡΑΪΤΗΣ ΚΑΙ ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ).

‘Ο κ. Μιχαλακόπουλος παρ’ όλignon... αξιωματικός! Πώς έμαθε τέσσαρας ξένες γλώσσας. Διηγήρος έν Πάτρας. Α. Μιχαλακόπουλος — Δ. Γούναρης. Μετά την επανάστασιν του Γουδιού. Έν τή Βουλή. Μιχαλακόπουλος — Βενιζέλος. «Νά ό άνθρωπος που ζητούμε... Πάμε να του δώσουμε τό χέρι!» ‘Ο Βελλιανίτης... σοσιαλιστής! ‘Όπου τόν καλεϊ ό άείμνηστος Δημ. Ράλλης. «Τέτοια πράγματα δέν έχουν πέρασι στην ‘Ελλάδα!» ‘Ο κ. Βελλιανίτης και ή Ρωσική φιλολογία. ‘Ο κλέφτης τών εφημερίδων. Πνευματιστικά πειράματα. Το πνεύμα του Μεφιστοφελή που λείπει... φέμματα! ‘Η θεατρική ζωή του κ. Ν. Μωραΐτη. Φτώχιες, φτώχιες, φτώχιες! ‘Ο καυγάς για τό πάπλωμα του... Ριγολέττου! Είς τό κατάστρωμα. ‘Ο εγωϊσμός του Λαυράγκα. ‘Ο μάεστρος κρατάει σιγόντο! ‘Απ’ τό κατάστρωμα στους καναπέδες τής α’. θέσεως. ‘Η κ. Θ. Δρακοπούλου μικροδρα. Σωστό άγριο-κάταικο. Στα χωράφια και στις έρημιές. ‘Ο νέος με τά μάτια που ύπνώτιζαν. Πώς τόν έπετρεβόλησε με τά σόκα και τόν έκαμε έλεεινό. ‘Ητο δέ αυτός ό ‘Ελευθέριος Βενιζέλος, κ.τ.λ. κ.τ.λ!

‘Ο κ. ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

‘Ο τέως Προϋπουργός και πολιτευτής Πατρών κ. Άνδρ. Μιχαλακόπουλος είχε την καλοσύνη να μάς άφηρήσῃ τά κατοικέωυ οργκνικώς με την ζωή του:

— Εφοίτησα, όταν ήμουν νέος, επί δύο έτη στην Σχολήν των Ευελπίδων. Είς την Σχολήν εδιδάσκοντο άνωτέρα μαθηματικά, είχα δέ εις αυτά όλος έξαιροτικήν κλίσιν και ήμουν πάντοτε πρώτος, θαυμαζόμενος υπό των καθηγητών μου. Δέν εφοίτησα όμως πλέον των δύο ετών εις την Σχολήν αυτήν. Παρά τās συστάσεις του διοικητού τής Σχολής, όστις διεβλέπε εις έμέ ένα άριστον άξιωματιόν, ηγαγιάσθην λόγω οικογενειακών υποχρεώσεων, να έχταστασθώ εις τās Πάτρας και ν’ άσχοληθώ πλέον με την έπιστήμην του Δικαίου. Τά μεγάλα οικογενειακά βάρη με ηνάγκασαν επί πλέον ν’ άνοιξω σπας Πάτρας νομικόν φροντιστήριον, εις τό όποιον εφοίτησαν πολλοί άπό τους σημερινούς διακεκμημένους δικαστάς και δικηγόρους. Μόνος μου, έπίσης, άνευ διδασκάλων και διδασκαλισσών, έμαθα και τέσσαρας ξένες γλώσσας. Είς τό δικηγορικόν επάγγελμα ηγωνιάσθην και εδρεφα ότι όλίγους, ούτε και μικρούς, θουάμβους, άναμετρήθεις και με αυτόν τόν Δημήτριον Γούνασιν και άλλους περιφίλους δικηγόρους τής έποχής εκείνης.

Παρ’ όλα ταύτα ο πειρασμός τής πολιτικής δέν μ’ άφηνε ήσυχον. ‘Εταξείδευα έν τώ μεταξύ στην Εθούπην, έμελέτησα πολύ και τέλος μετά την επανάστασιν του Γουδιού έξελέγην θριαμβευτικώς βουλευτής. ‘Αχαιούλης εις τρεις συνεχείς έλόγους.

Μια ήμερα άκούγοντας τόν κ. Βενιζέλο ν’ άγορεύη στην Βουλή, κεραινοβόλων τό παρελθόν και άνοίγοντας τούς ορίζοντας δι’ όσους ήθελα να τόν άκολουθήσουν, είπα στον παλαίμαχον πολιτευτήν κ. ‘Αλ. Φωτίλιν:

— Νά, λοιπόν, άγαθή μου, ό άνθρωπος που ζητάμε! Πάμε να του σφίξουμε τό χέρι!...

Αυτή είνε ή βιογραφία μου εις όλίγας γραμμίς...

‘Ο κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

‘Ο γνωστός λογιόγης, δημοσιογράφος και ποιήν ‘Υπονογός τής Παιδείας, κ. Θεόδωρος Βελλιανίτης, μάς διηγήθηκε τά της θράσους του στα γράμματα, καθώς και δύο χαριτωμένα ανέκδοτα της ζωής του:

— ‘Η πολιτική και δημοσιογραφική μου ζωή, είπε, δέν είχε και τόνον μεγάλας περιπετειάς. ‘Υπήρξεν ήμερος.

‘Επιστρέψας στην ‘Ελλάδα τό 1864 άπό τή Ρωσία, έγραφα στό «Μη Χάνεσαι» και στην «Αζορόπολι» τού άειμνήστου Βλ. Γαβριηλίδη άναμνήσεις άπό την Ρωσίαν και διάφορα άρθρα περί σοσιαλισμού.

Μιά μέρα όμως μ’ εκάλεσεν ό τότε ‘Υπουργός τής Δικαιοσύνης Δημ. Ράλλης, ό όποιος εδιάβαζε, φαίνεται, τό άρθρον μου και μου είπε:

— ‘Αν θέλεις να ευδοκιμήσης, πρέπει να παύσης άσχολούμενος με τόν σοσιαλισμό!

Πρόετι να σάς πω, ότι την εποχή εκείνη δέν έκαμαν διάκρισι μεταξύ σοσιαλισμού και μηδενισμού. Γι’ αυτό προσπέδησα να αναλύσω στον Δημ. Ράλλη τās περί σοσιαλισμού ιδέας μου. ‘Ο μακαρίτης Ράλλης όμως δέν ήθελεν ούτε να τās άκούσῃ.

— Αυτά τά πράγματα δέν τά σκρηνεί ό τόπος, μου είπε, αν θέλεις να πās έμπρός, άφησε τās ιδέας αυτές, έχεις άπειρον στίδιον εργασίας έπωφελούς. ‘Ακουσε την συμβούλην μου και θα με ειλγήςς μίαν ήμέραν.

Πραγματικώς τά λιπαγόντα ύδατα στην ‘Ελλάδα δέν τά είχαν διαιωράσει ή νέες παγώσιμες ιδέες. ‘Πολούθησα λοιπόν κ’ έγώ την συμβούλην του έγχείτου πολιτικού και εγχατέλειψα τόν σοσιαλισμόν.

Είς την φιλολογικήν μου ζωήν τό μόνον σημεϊόν τό κάπως άξιον λόγου είνε ότι γίνεμα ό εισιγητής τής Ρωσικής λογοτεχνίας στην ‘Ελλάδα. ‘Όταν ήρθα εδω ουδεμίαν σχεδόν ιδέαν είχον, και οι μάλλον μορφωμένοι άνθρωποι, περί τής υπάροξος μιάς μεγάλης φιλολογίας στη Ρωσία. Ου ε καν ήξεραν τούς διασημούς Ρώσους συγγραφεϊς.

Άρχισα τότε διά διαλέξεων, δι’ άρθρων, διά μεταφράσεων διηγημάτων και ποιημάτων να γνωρίζω την Ρωσικήν φιλολογίαν κ’ εδω. Δέν είχον καμμίαν ιδέαν έπίσης ότι μόνον περί τής πνευματικής, άλλ’ ούτε περί τής κοινωνικής και επαναστατικής κινήσεως τής χώρας εκείνης! Τους Ρώσους έθεώρων, όπως έλεγεν ό Παράαχος, ότι εστεκόνοτο σ’ ένα σκαλοπάτι μεταξύ άρχουδας και ανθρώπου! ‘Αζόμη και κάτι άλλο: ‘Εγώ ήμισα εις τό ελληνικόν κοινόν και ένα εκ τών μεγάλων ποιητών, τόν Γεράσιμον Μαυροζάν διά διαλέξεων. Τόν παρότρυνα δέ να εκδόσῃ τό ανέκδοτα ή τά κατοπεαζόμενα εις Κερκυραϊκάς εφημερίδας: «Ποιητικά έργα» του. Κατά τά άλλα νομίζω ότι είνε άσημαντος ή εισφορά μου εις την νεότεραν φιλολογίαν μας. ‘Ότι έχω γράψει είνε θαμμένα εις τούς άπειραρίθμους τόμους εφημερίδων και περιοδικών. ‘Επίσης ή πολιτική μου ζωή, στερεϊται ζωηρών συγκινήσεων.

Θά σάς διηγηθώ έν τούτοις ένα άτύχημα που μου συνέβη,

και το όποιον και τώρα άζομα, όταν το σκέπτομαι στενοχωρεί. Τό 1915, ήρθε από την Κέρκυρα ένας γνωστός μου άρροστος έδω στην Αθήνα. Όταν ήρθε να με ιδει σπίτι, τον λυπήθηκα, γιατί ήταν πολύ φτωχός, και του παρεζώρησα ένα τών δωματίων να μείνη. 'Ο καλός... αυτός πατριώτης μου, όταν γίνηκε πειά καλά μ' άπεχαρέτησε κι έφυγε, άφου μ' εύχαρίστησε για τó δωμάτιο, που τού παρεζώρησα, και για τίς περιποιήσεις, που είχε άπ' τó σπίτι μου.

Ύστερα από μέρες κατέβηκα στο δωμάτιο στο όποιον ένοσηλεύετο, για νάβρω κάποια έφημερίδα μέσα στα ράφια που ήταν γεμάτα από έφημερίδες και περιοδικά με συναρροασία μου. Έκκληρτοσ είδα ότι τά ράφια ήταν άδειανά! Αυτό μ' ένεβριλε σέ ύποψίες. Φωνάζω άμέσως την ύπηρετρια, την ρωτώ άν ξέρη που είνε τóσα μάτσα έφημερίδες που είχα στα ράφια, κι' εκείνη άφου σκέφθηκε λιγάκι, μου ελεπε :

— Δέν ξέρω, κύριε, ίσως τίς πήρε ό άρροστος εκείνος... γιατί πολλές φορές τόν έβλεπα, νά πέρνη μαζί τού βγαίνοντας άπ' τó σπίτι κι' ένα μεγάλο δεμα από έφημερίδες...

Φαντασθήτε τώρα, τή θέσι μου, όταν άνεκάλυψα άργότερα ότι ό φιλοξενήεις έκεινος πατριώτης μου έπαρνε πράγματα και πουλούσε τίς έφημερίδες μου... με την όζά!...

Μέζω σήμερον, παρ' όλου τούς κόπους μου, παρ' όλας τάς προσπάθειας μου, δέν μπορέσα άζομα νά συγκεντρώσω ό,τι έχασα. Είνε άδύνατον δέ νά φαντασθήτε τι μουζιε στοιχίσει αυτό. Ήταν για μένα ένα φοβερό άτύχημα στη φιλολογική μου ζωή... Κι' έπειδή σάς διηγήθην ένα λυπηρό ανέκδοτο, θά σάς πώ τώρα κι' ένα φαιδρό, που μάς συνέβη μιά φορά σέ μιά πνευματιστική συνεδρίασι.

Τά χρόνια εκείνα, μαζευόμαστε στο σπίτι τού Σουρη, έγώ, ό Προβελέγγιος, ό Άγγελος ό Βλάχος, ό Μπάμπης ό Άννινος, ό Κονδυλάκης, ό Γ. Στρατιγής, κι' άλλοι φίλοι, κι' εκάναμε πνευματιστικές συνεδριάσεις. Μιά μέρα καλέσαμε με τó τραπέζι, τó πνεύμα τού Μερτισοφελή, τó όποιο μάς ελεπν ότι την ώρα ακριβώς εκείνη στην όδον Νικοδήμου (μου διαφεύγει ό αριθμός) απέθνησεν ένας Ρώσος ιερέσις!.. 'Ολοι έμειναμε τότε έκκληρτοσι! Τι έπρεπε νά γίνη; Πώς νά έξακριβώσουμε ότι μάς ελεπε τó πνεύμα;

Γίνηκε λοιπόν μιά έπιτροπή άπ' τούς συνεδριάζοντας φίλους και άνέλεβε νά πάη την ίδια στιγμή και νά εξετάσι άν πράγματι ψυχοραγοΰσεν κανένας παππάς στο σπίτι τής όδου Νικοδήμου. Στην έπιτροπή ήμωνα κι' έγώ.

Ήταν νύχτα, όταν φτάσαμε εκεί. Σκεφθήκαμε όμως πώς δέν έπρεπε νά χτυπήσουμε, γιατί, εκτός που ήταν νύχτα, είδαμε άνελίσιτος πώς ήταν και σβηστά τά φωτά τού σπιτιού.

— Περιεργο πράγμα. Έδώ πεθαίνει άνθρωπος και είνε σβηστά τά φωτά; παρετήρησεν κάποιος άπ' την έπιτροπή.

— Πρέπει νά χτυπήσουμε ν' άκούζουν. Ίσως και νά πέθανε ό παππάς, είνεν άλλος. Έξ' άλλου θά ρωτήσουμε νά μάθουμε τι συμβαίνει.

Τό φινάλε είνε ότι, μόλις χτυπήσαμε, μάς άνοιξε ένας χονδρός τρομαγμένος άνθρωπος, ξεπόλητος, μ' ένα νυχτικό εως τά πόδια. 'Όταν άκουσε τί ακριβώς ήχτούσαμε νά μάθουμε, άρχισε τίς βλαστήμιες, άρταξε μιά μαγκούρα και άρχισε νά μάς κυνηγάει. Πώς τού ξεφύγαμε με γερά τά πτερά είνε θαύμα...

Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

'Ο γνωστός, σμπαθής καλλιτέχνης τού Έλληνικού μελοδομάτου, ό τεύσος κ. Νικολ. Μωραΐτης είχε την καλοσύνη νά μάς διηγηθί τó άκόλουθο χωριτωμένο ανέκδοτο τής καλλιτεχνικής του ζωής :

— Έδώ κι 16 περίπου χρόνια εργαζόμωνα με τó Έλληνικό Μελοδομα στη Μυτιλήνη.

'Όλους μας όμως μάς έδερνε ή φτώχεια, γιατί ή δουλειές μας στο νησί από τότε ήταναν καθόλου καλά. Ένα μεσημέρι, που τρώγαμε σ' ένα... μαγειρείον, άποφασίσαμε κατόπιν σχετικής συζητήσεως, νά μραξώσουμε τά μπαζούλια μας και νά τού δίνουμε! Σκεφθήκαμε νά ξαναγορίσουμε στη Σμύρνη, όπου ξέραμε κι' από άλλοτε, ότι θά ζάναμε καλές δουλειές. Ρωτήσαμε λοιπόν τó πρακτορείο, και μάθαμε πώς θά πέρναγε την άλλη ήμέρα από την Μυτιλήνη ένα Αιγυπτιακό βαπόρι για τή Σμύρνη. Έτομασθήκαμε τότε όπως όποις κι' ά φύγομε. Τό μόνο όμωσ που μάς στενοχωρούσε, ήταν τó χρηματικό ζήτημα. Μετρούσαμε, ξαναμετρούσαμε τούς παράδες μας, μα τού ζάκουν τά λεφτά δέν έβγαιναν, παρ'ό μόνον για κατάστρωμα τρίτης θέσεως.

Βλέποντας λοιπόν πώς τά πράγματα δέν τέλειωναν άλλοιώς στοιβαθήκαμε όλοι μας σέ μιά γωνιά τού βρῶμικου έκεινου καταστρώματος τής τρίτης θέσεως τού βαποριού, άφου βάλαμε γύρω γύρω τά μπαζούλια μας και τ' άλλα πράγματά μας, κι' άποτελέσαμε έτσι μιά πρόχειρη άνευ στέγης καμαρούλα, που μάς προφύλαγε άπ' τόν άγέρα. 'Ο πειό λυπημένος άπ' όλη την κομπανία μας ήταν, θυμώμαι, ό άγαπημένος μας μάεστρος κ. Λαυράγγας, ό όποιος δέν έννοουσε νά βγάλη σ' όλο τó ταξίδι τó ψαδάκι τού άπ' τó κεφάλι. 'Όλη την ήμέρα τέλος πάντων, άς τó ποιμε έτσι, καλοπεράσαμε στο κατάστρωμα. Άμα όμως νύχτωσε κι' άρχισε τó κρῶ νά τσοΰζη, μωπεν ό μάεστρος :

— Άζου, αδελφέ μου Νίκο. Θαρωθί πώς θ' άνοιζώ τó μεγάλο σεντόνι νά βγάλω τó πάπλωμα τού Ριγολέττου για νά σκεπαστώ, γιατί κάνει δαιμονισμένο κρῶ... Ξεπάγιασα!...

Δέν γάσαμε λοιπόν καιρό. Έβγάλαμε ένα ιστορικό πάπλωμα που έχρησιμοποιεΐτο στην παράστασι τού Ριγολέττου, κι' έδιτλωθήκαμε μ' αυτό. 'Ο μάεστρος κοιμήθηκε, θυμώμαι, με τó περιήρημο ψαδάκι στο κεφάλι!

Όί άλλοι συνάδελφοι κοιμόντουσαν ήδη διπλωμένοι σέ μπέρες, παραβάν και διάφορα τούλα! 'Όλη τή νύχτα όμως δέν μπορέσα νά κλείσω μάτι. Διαρκώς με κλωτσούσαν και μου τραβούσαν τó πάπλωμα! Γιά μιά στιγμή τέλος γύρισα και είδα τó Λαυράγγα έξω φρενών νά βλαστήμει και νά διαμαρτυρούται :

— Μωρε, Νικόλα, τι διάολο έπαθα; Μάζωνα σέ μιά νύχτα και τά πόδια μου βγαίνουν έξω από τó πάπλωμα; Ξεπάγιασα, μωρέ παιδί μου!...

Κάνοντας νά σηκωθί για νά μοιραστοΰμε εκ νέου τó θρυλικό σκέπασμά μας, άντελήφθην κι' ένα άλλο σήμα, κοντά στα πόδια μας νά ζουνιέται και νά μάς τραβιά τó πάπλωμα.

— Μωρε ποιός είνε έφτο πεσμένος και δέ μάς άφήνει νά κοιμηθούμε λιγάκι; φώναζεν ό μάεστρος με θυμό.

Τότε άκούστηκε μιά φωνή ζάτου άπ' τά πόδια μας :

— Έγώ 'μαι, μπάρμπα!...

'Ήταν ό άνεπιός τού μαεστρου, που κρῶνοντας τή νύχτα, ήρθε κι' αυτός—τρίτος—νά βοή ζεστασιά ζάτου άπ' τó ιστορικό πάπλωμα τού Ριγολέττου.

'Όταν ξεμείρωσε, μωπτε ό Λαυράγγας :

— Μή χειρότερα, φίλε μου. Αδτή ή νύχτα με τó πάπλωμα τού Ριγολέττου θά μου μείνη ιστορική. Πρέπει νά βολέρωμε άποψε βραδύ τά πράγματα καλλίτερα, γιατί δέν έννοώ νά περάσω κι' άλλη νύχτα τέτοια.

Σκεφθήκαμε λοιπόν τότε νά κάνουμε ένα κόρο, νά τραγουδήσουμε τόν βορδιάκι στην τραπέζια τής α' θέσεως και νά παρακαλέσουμε τόν κατεπάνο τού πλοίου νά μάς άφήσει νά κοιμηθούμε ύστερα στούς καναπέδες τής θέσεως αυτής. Έτσι και γίνηκε. Άλλά, πριν σάς πώ ότι κοιμήθηκα άναπαυτικότερα τέλος πάντων, ξεπλώσαντες μακαρίσις όλοι στους μεγάλους καναπέδες τής τραπέζιας τής α' θέσεως τή δεύτερη νύχτα,—σάς σημειώνω και τούτο : ότι τó συγκτόνο στο κόρο μας μέσα στην α' θέσι τó κρατούσε ό Λαυράγγας με τó ψαδάκι στο κεφάλι!...

Η κ. ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (Μυρτιώτισσα)

'Η γνωστή ποιήτρια κ. Θ. Δρακοπούλου (Μυρτιώτισσα) μάς άπέστειλε τó κάτωθι χωριτωμένο έπεισόδιο τής παιδικής της ζωής :

'Όταν ήμωνα πολύ μικρό παιδί, ζούσα στην Κρήτη, γιατί ό πατέρας μου ήτανε Πρόξενος εκεί. 'Η ζωή μου κυλούσε λευτέρα και ήσαστα στην έξοχή. Τά δύο μου τάδερα τά μεγαλύτερα μου, βρισκότανε πάντα με μίαν Άγγλίδα δασκάλισσα που είχαμε στο σπίτι μας. Μόνον έγώ έτρεχα άδέσποτη, γιατί άζομα στα χαρτίρα 'άν άργη κατακάκι. Σκαρφάκινα στα δένδρα και περνούσα τόν καιρό μου τρώγοντας φρούτα και τραγουδώντας. Τó σπίτι δέν με χωρούσε, τίποτε δέν μάρεσε μέσα κει, και κάθε ξένο πρόσωπο που έβλεπα μου προξενούσε φόβο. 'Όστούσ κάποτε κάποιος ξένος τράβηξε την προσοχή μου. Ήτανε ένας κύριος που έχόζατε σπιτι μας μ' έναν άλλο πύ ήλιωμένο.

Καθόντανε στην ταράτσα τó καλοζαΐκι και μιλούσαν όρες ολόκληρες με τόν πατέρα μου και μ' άλλους ξένους. Έγώ σκαρφαλωμένη σ' ένα δέντρο τού χωραφιού τούς κτύπαζα κρυφά και τούς άκούγα, μα δέν καταλάβαινα τίποτε άπ' αυτά που λέγαμε. Δέν καταλάβαινα κι' όμως πάντα κερβόμουνε μ' άκούσω. 'Η κρουσταλλένια φωνή τού νέου, και τά μάτια του που λάμπανε πίσω άπ' τά ματογυάλια του με είχαμε ύπνωτίσει τόσο, που άποφάσινα έγώ που δέν ζήγαωνα ποτέ ξένο, νά πιάσω γνωριμά μαζί του. Μά πώς; Θά ρίξω, σκέφτηκα, ένα σκυο μπισοστά στα πόδια του, κι' αυτός τότε βέβαια θάβρει νά δει ποιός τó πέταξε. Τότε θά τόν βοηθήσω νά βεί κοντά μου και θά τού δώσω κι' άλλα πολλά σκυά να φάει, θά τού δείξω και τή φωλιά που φτειάζανε εκεί τά πουλιά μου, κι' ένα σωρό άλλα ένδιαφέροντα πράγματα.

Τό ελπα και τώκαμα. Πήρα ένα σκυο και τó πέταξα σχεδόν στα χέρια του μέσα. Μά τί άπογοήτευη! Χωρίς νά κτυπάξη τριγύρω του, χωρίς νά διακόψη την κουβέντα του, πήρε τó σκυο, τó καθάρισε, κι' άρχισε νά τó τρώει. Τότε όλος μου ό θαυμασμός για κεινο τόν κύριο, έγεινε θυμός, άκράτητος θυμός. Κι' άρχισα νά κόβω όσα σκυά φτάνανε τά χέρια μου και νά τά ρίχνω καταπάνω του τó ένα ύστερ' από τάλλο. Δυό μάλιστα τά πιο όριμα, είδα καλά πώς πέσανε και σκάσανε άπάνω στη φορεσιά του. Τότε φοβισμένη κατέβηκα γρήγορα και πήγα νά κρυφτώ στο β' όσο τού χωραφιού. 'Όταν άργότερα γύρισα στο σπίτι ό ξένος είχε φύγει. Ήταν δέ αυτός ό Έλευθέριος Βενιζέλος, νέος άκόμη τότε. Στο διπλανό δωμάτιο άκουσα τή μητέρα μου νά λέει :

«Δίχως άλλο ή κόρη μας την κατάφερε αυτή τή δουλειά.»

Κι' ό πατέρας μου προσέθεσε : «Σου τó ελπα, πρέπει νάρχισεις νά την περιορίζεις λίγο; Και νά την μαλώσεις πολύ αυτή τή φορά. 'Ο καϊμένος ό Βενιζέλος φαινότανε πολύ άσχημοκωρημένος γι' αυτό που τού συνέβηκε. 'Η φορεσιά του θάναι για πέταμα βέβαια...»

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 'Ομιλούν οι κ. κ. Φακίων Νέγρης,

Θεόδωρος Συναδινός, Σωτήρης Σκίπης και Αιμιλία Στεφ. Δάφνη. 'Ο κ. Νέγρης δήμαρχος Λαριού. Τό εύεργέτημα τού νερού.—'Νά βροιστή ή ψυχούλα σου, κ. Δήμαρχε. Μιά ταρχαδής άεργία. 'Ο φόνος δύο εργατών.—'Θά πάρουμε πίσω τó αίμα που χύθηκε!... Τά γραφεία κείονται! Πού είνε ό Σερπιέρης;... 'Η ύπερχος στάσις τού κ. Νέγρη. 'Ο Ακολούθησε με! 'Θά σκοτώθω πρώτος έγώ!... Τά πούρα τού κ. Συναδινού και ή εύαισθητος συμπρέττα. Παρ'όλιγον... είδύλλιον.—'Μπα, συγγραφεύς

'Η κ. Θεώνη Δρακοπούλου